

промъкналъ къмъ българскитѣ позиции и бѣ видѣлъ поста, Глжтингъ, кждѣ бѣше поста?

— Въ лѣво, господинъ поручикъ, ей тамъ, дѣто се чернѣе. Това сж орѣхи. На 20—30 крачки има нѣщо като градина. На дѣсния жгълъ има дръвчета, навѣрно нарѣве или смокини. Между тѣхъ азъ видѣхъ часовия. Исахъ да стрѣлямъ, но се въздържахъ.

— Добрѣ си направилъ, ний ще го пипнемъ живъ, заедно съ другаритѣ му... значи въ лѣво... тогазъ нататкъ!

Ний тихо полазихме по склоноветѣ на едно малко хълмче, по което все по-ясно и по-ясно взеха да се очертаватъ 4 гигантски орѣхи. Ето и градинката. На 60—70 крачки, съ просто око се виждатъ силуетитѣ на дърветата, които споредъ Глжтингъ сж нарѣве или смокини. Да, въ тѣхъ стѣбло не се различава. Клоноветѣ излизатъ още отъ земята и образуватъ единъ голѣмичекъ храстъ, който прилича на снаженъ попъ.

— Тихо! командвамъ азъ. Тихо! Нека съ Глжтингъ 12 души трѣгнатъ въ дѣсно и се явятъ въ тила на поста. Или Глжтингъ съ Джимъ да не отиватъ. Едуардъ, ти поеми командата!

Всичко върви благополучно, Никакъвъ звукъ, никакъвъ шумъ. Ето ясно виждамъ силуета на часовоя. Още нѣколко секунди и ний съ викъ се нахвърляме на поста! Разнасятъ се 3—4 тънтенжа на бомби. Димъ, пламъ и бъркотия.

— Дръжте, живъ го хванете, живъ! викамъ азъ. „Охъ, майко!“ стене нѣкой. Навеждамъ се и познавамъ Едуарда. До него лежи нѣмъ Глжтингъ.